

[Pia Kjærsgaard]

Det gælder også udtalelserne om den offentlige sektor. Dem gjorde jeg også bemærkninger om i min første ordførertale. Der er såmænd ikke nogen, der behøver at være nervøse, for denne regering skal nok sørge for den offentlige sektor. Den offentlige sektor er vokset væsentligt inden for denne regeringsperiode, så alt, hvad der hed privatisering eller nedskæring eller besparelse, kan man godt skyde en hvid pind efter.

Jeg vil også gerne advare statsministeren, når han nu er lidt nervøs ved, at socialdemokratiet åbenbart på et eller andet tidspunkt har sagt, at det ikke vil være med i flere store forlig. Hvis det er sandheden, kan jeg kun være tilfreds. Det fik jeg så dementeret af hr. Svend Auken. Det er det ikke.

Jeg vil gerne nævne en ting som en Storebæltsforbindelse. Her er der nu pludselig igen toner imellem regeringen og socialdemokratiet, hvor man åbenbart vil have en tog-tunnelforbindelse, hvilket også er stik imod det, som regeringen på et tidspunkt i hvert fald har lagt op til. Jeg synes ikke, det på nogen måde var opløftende at høre, hvad statsministeren havde at fortælle os her i dag.

Også en ting som leasingindgrebet var noget, som blev gennemført under disse store forlig, som man bryster sig af, og som man egentlig er så stolt af at have, men som jeg absolut ikke synes der er nogen som helst grund til stolthed over.

Løbet er jo desværre kørt nu. Tusinder af arbejdspladser nedlægges på skibsværfterne. Solide virksomheder mister ordrer, og landet mister valuta. Vi har manko på eksporten, og det er kun, fordi de fire regeringspartier ikke forsøger at vise, hvordan borgerlig politik kunne være en styrkelse af dansk erhvervsliv. Tag bare den seneste melding fra Lindøværftet, der lyder: reducerede indtægter og manglende ordrer! Værftets fremtid er mere end usikker.

Der har været talt en del om TV 2 under denne debat, og det forstår jeg da godt, for der skal jo komme en afgørelse i morgen. Det må man så beklage, men det er der jo ligesom lagt op til. Man kan sige, at denne borgerlige skattetryksregering i al sin visdom har ønsket at påtvinge de danske borgere en TV-model, som hovedparten af seerne overhovedet ikke ønsker. Men den slags bagatel-rører overhovedet ikke regeringen, for den dækker sig ind under, at den er en min-

dretalsregering, og påstår, at resultatet er det bedst opnåelige.

Her må det vel så være på sin plads endnu en gang at påpege, at regeringspartierne har 79 mandater og det radikale venstre 10. Jeg synes, det er hykleri og svaghed, som man skal lede længe efter.

Hvem var det, der ved sidste valg ikke kunne give det radikale venstre ros nok? Det var faktisk den konservative statsminister, der allerede på det tidspunkt lagde op til, hvordan han ønskede at tingene skulle se ud efter næste valg. Statsministeren fik så sin ønskesamarbejdspartner, og resultaterne – eller mangelen på resultater – kendes jo af de fleste. Men statsministerens ønskepartner ville overhovedet ikke være et radikalt parti, hvis det ikke sprang fra den ene side til den anden i denne sag for at lave forlig.

»Til næste kvartal«, »til næste år« er vendinger, man hører så mange gange fra ministrene, at man en gang imellem skulle tro, de var gået i barndom, for de gentager simpelt hen sig selv. Det er trættende, og man fatter ikke, at befolkningen finder sig i det.

Statens eget naturgasklokkeselskab nyder således godt af de kraftige energiafgifter, som folketinget har vedtaget. Igen en af de ting, som regeringen gik sammen med sit ønskeparti om. Milliarderne ruller ind i dette gigantunderskudsprojekt, hvorved underskuddet reduceres på bekostning af den danske skatteydere økonomiske bevægelighed.

Og å propos økonomisk bevægelighed: den bevægelighed kan medlemmerne herinde vist godt påstå at have fremover. Igen gik de fire borgerlige partier hånd i hånd med de radikale og socialdemokratiet om bevilling af højere løn. Ikke de snoldede 2 pct., man pålagde lønarbejderne, men hele 37 pct. – mindre kunne ikke gøre det – foruden alle de frynsegoder til bennavnende medlemmer, der befinder sig herinde under dække af at tale de svages vel og styrke arbejdslysten i »det pulveriserende liv«.

Nu kan medlemmerne så tage hjem på omkring 16 ugers sommerferie og føle sig godt tilfredse med deres resultater i denne samling. Jeg kan godt love, at fremskridtspartiet i hvert tilfælde ikke vil ligge på den lade side i denne alt for lange påtvungne sommerferie. Vi vil selvfølgelig fortsat arbejde hårdt på at afsløre og dokumentere uhyr-